

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 346: Chữ “Tùy”, Nghĩa Là Tùy Duyên, Không Có Ý Hạn Định

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 028)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Tùy, nghĩa là tùy duyên, không có ý hạn định.】

Chúng ta hiện nay nói là không cố định. Dưới đây đưa ra vài ví dụ, “như tùy người”, quý vị gặp gỡ bà con bạn bè của mình, quý vị nói cho họ nghe một hai câu Kinh Kim Cang, quý vị chỉ giảng cho họ một hai câu, thời gian cũng không dài, người quen biết hay người không quen biết, chỉ cần họ thích nghe, thì đều có thể nói cho họ nghe. Người không quen biết, họ cũng không có ý muốn nghe, chúng ta có thể nói với họ không? Được chứ! Chúng ta tụng Kinh Kim Cang, tụng ra tiếng, chẳng phải là họ đã nghe lọt vào tai rồi sao!

Quý vị hãy thử nghĩ xem, năm xưa Lục tổ Huệ Năng đại sư, trong lúc đi bán củi, củi bán xong nhận tiền rồi, lúc định đi về nhà, chẳng phải là đã nghe người ta đang tụng Kinh Kim Cang đó sao. Ngài ở ngoài cửa sổ, có lẽ người tụng Kinh Kim Cang tụng rất hoan hỷ, âm thanh tụng rất lớn, Ngài liền ở ngoài cửa sổ nghe thử, nghe rồi thì Ngài liền khai ngộ, người đọc Kinh Kim Cang đó hoàn toàn không có ý muốn độ Huệ Năng đại sư. Cho nên phải biết rằng, đọc tụng phát ra âm thanh là có điểm tốt. Không đọc ra tiếng là tự lợi; đọc ra tiếng là tự lợi lợi tha. Người khác dù vô tình hay cố ý thì hạt giống đó đều rơi vào trong ruộng Bát thức, rơi vào trong ruộng Bát thức chính là hạt giống Kim Cang, cho nên đây gọi là “tùy người”.

“Tùy cơ” thì không giống như vậy, chữ “cơ” này nhất định là chỉ người học Phật. Người học Phật, căn khí cũng không giống nhau, có người lợi căn, có người độn căn, quý vị cũng có thể giảng Kinh Kim Cang cho họ nghe, giảng vài câu cũng được. Hai điều này đều là đối với người mà nói, “người” là người bình thường, “cơ” là người học Phật.

“Tùy thời” là bất cứ lúc nào. “Tùy xứ” là bất luận nơi đâu. Gặp nhau trên đường đi cũng có thể nói với họ vài câu Kinh Kim Cang, đó là tùy thời tùy xứ.

“Tùy chúng”, chữ chúng này, ở trong Phật pháp chúng ta, nếu dùng lời hiện đại mà nói, chính là đoàn thể, hội nhóm, đây không phải là cá nhân, mà là rất nhiều người tụ tập lại với nhau. Trong Phật pháp nói, bốn người trở lên tụ tập cùng nhau, đây gọi là chúng. Đây chính là quý vị nói cho đại chúng nghe, phần trước là quý vị nói cho một người nghe, phần này là quý vị nói cho đại chúng nghe. Chúng, tính chất của các đoàn thể cũng không giống nhau, chủng loại cũng rất nhiều, trong xã hội chúng ta, các đoàn thể quá nhiều quá nhiều.

“Tùy văn”, văn là kinh văn, bất luận là câu nào, bốn câu gọi là một bài kệ, gọi là một kệ; hai câu gọi là nửa kệ. Thuyết Kinh Kim Cang, mọi người đều phải thuyết, học rồi thì phổ biến rộng rãi phải đi thuyết. Chỗ nào tôi vẫn chưa hiểu, chưa hiểu thì không thuyết chỗ đó, câu nào hiểu rồi thì thuyết câu đó, như vậy thì sẽ không thuyết sai. Không hiểu thì đừng thuyết, chưa tìm hiểu rõ ràng thì đừng thuyết. Phải thật rõ ràng, rành mạch, tôi nghe hiểu một câu thì thuyết một câu, nghe hiểu hai câu thì thuyết hai câu.

Phải phát một cái tâm luôn luôn làm lợi ích cho chúng sanh, đây chính là đền đáp ân Phật. Phật không có tâm nguyện nào khác, chỉ hy vọng tất cả chúng sanh đều có duyên lành nghe được Phật pháp, đều có thể thấu hiểu Phật pháp, đều có thể nương theo Phật pháp mà tu trì. Mọi người đều có thể y theo lời răn dạy của Phật, thì xã hội sẽ an hòa, thiên hạ thái bình, chúng sanh đạt được lợi ích lớn lao.

“Tùy thuyết thị kinh” (Tùy duyên giảng nói bộ kinh này), câu nói này vô cùng quan trọng. Cho đến bốn câu kệ, đây là nói về việc thuyết ít. Tôi vừa mới nói rồi, bốn câu không tính là ít, một câu mới là ít, ít nhất, một câu hai câu đều được, không nhất định phải là bốn câu, có thể nói bốn câu đương nhiên là càng tốt, bốn câu là một bài kệ trọn vẹn.